

El vent és una mica fred. I quan sortim del cotxe el sentim a la cara com una benvinguda d'aquell impressionant mirador, que es recolza als peus del Pedraforca.

T'ajudem a pujar a la cadira de rodes. Poc a poc, amb tota cura. El teu somriure és el de sempre. Ens fa feliços i a vegades també ens trasbalsa, perquè ens recorda l'accident i no entenem que gairebé a totes hores el somriure t'acompanya.

És un mirador immens.

M'encanta que hi siguis, i que els teu ulls restin com extasiats per la lluminositat transparent de la tarda, per la vivesa dels colors i la netedat de l'aire. Tot ens sembla a prop, a tocar, boscos, prats i especialment aquesta muntanya, que com una forca amb dues dimensions s'eleva amunt, mirant el cosmos sense fi.

Vivim uns moments molt especials. La bellesa s'imposa per sobre de tot. La resposta és un silenci. Tots els mots tacarien la plenitud.

Mirar, sentir, gaudir i acció de gràcies.

Ha passat una bona estona, i la tarda va amagant-se. Em mires i em dius unes paraules, tan plenes, que estic segur que em duraran dies i anys.

"Et faré una confiança. A mida que els espais exteriors es van reduint, no sé què em passa que l'espai interior va creixent i creixent. De moment no en sé els límits."

Què m'has de dir, amic meu ?... És sublim.

Recordo ara el dia de l'accident. Aquell telèfon amb la veu trencada de la teva germana. Vas salvar la vida. La moto va quedar triturada. Després, la llarga nit a l'hospital.... i al cap d'unes setmanes... la limitació motriu i la cadira de rodes. És sublim... el que dius de l'espai interior.

Els espais exteriors se't van reduint ! Sí, és cert. Fem i farem el possible perquè esdevingui una reducció petita: però toquem de peus a terra i sabem que ja no és com abans. És el que passa també a molta gent per l'edat, les malalties, els accidents, els impediments de la ment. Volem estar al vostre costat, mentre podrem.

L'espai interior va creixent..... Entenc el què dius. No és un espai buit, al contrari és Presència.... és el què deia Francesc d'Assís: "**Déu meu i totes les coses**".

Jesús Renau sj.